

VASADI PÉTER

Skizo

*Minél inkább bent, befelé,
alul élek, annál jobban
ott, kint, arra, nekem
ragyogja magát körül az,
ami, így szívesen el, oda,
messzire, ahol még sose
jártam, mégis gyökeresen
itt, benne, le a sötétig;
mintha derengő üresben
keresnék valakit, valamit
– s ott is van. Egykedvűen
álldogálok hát, ahol éppen:
mögöttem is lehetek;
látásban megelőzve és
megelőzötten a tucatnyi
milliárd molekula: én
s ők, akik egyenként
szuverének – furcsa.
Mondom, magamat megelőzöm,
s egyszer be is érem.
Akkor előre engedem:
már rég csak ön után.
Végre egybeesem.
Végre az Egybe esem.*

Szemle

*Tüzetesen meg fogom
vizsgálni, végigszemlélem
hepe-hupáimat, a völgyet,
a kitaposott zergeutat,
horhost, kétoldalt föl-
magasodó martjaival, a
húsbéli s szellemi rést,
az is ki-bejárt rajta,
kit nagyon nem akartam;
nézem, honnan jött, olykor
dőlt a dallam, zörgés, szó-
beli csapatmozgás suhogó
mássalhangzókkal; látni
fogom s egészen mindenemet.
Önnön kényszerítésemre
fölmérem. S megitélem.*

Mérleg

*Bocsánat, nem súlyra, el-
robogó szerelvény-folyamatra,
nem; esetről esetre.*

Ugrást, tánclépést, mozdulatot.

Latra teszem minden (jaj-)

szavamat. Én most ezt az

érett személyt mérlegelem,

mint az egyetlen kozmoszt,

mely kinyújtott kezembe

adatik. Sáfarkodom a vég-

azonosítás pillanatában.

Azt hiszem, át fogom ölelni.

Mint egy csatakos csecsemőt,

nem iszonyodva lobbos

pörkjektől, s leteszem

az ő lába elé. Az a csönd,

ami itt van, lélegzik.

Megmerülök... Nem vagy

egyedül, mondja, jönnek

mindenfelől, tenyerükben

hozzák veszteségeidet,

csutkás aranyalmákat.

